

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΑΡΙΘ. 594.—15 ΜΑΪΟΥ 1888. ΔΕΛΤΑ 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ: Ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου, ἀριθ. 35.

Φύλλα τῆς «Ἑστίας» ἀποστέλλονται ὡς δῆγμα τοῦ περιοδικοῦ οὐχὶ μόνον εἰς πάντα ζητοῦντα, ἀλλὰ καὶ εἰς ὃν τινα ἤθελε μᾶς ὑποδείξῃ πᾶς τις τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν ἢ ἀνταποκριτῶν ὡς ἀσμενίζοντα εἰς ἀναγνώσμα-
τα τοῦ εἶδους τῆς «Ἑστίας».

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΤΟΣ ΙΓ'—ΑΡΙΘ. 646

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΓΟΥΔΙΕΛΜΟΣ.

Ο ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΣ, μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ
μετάφρασις Χ. Α.

Η ΑΡΙΣΤΗ ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΝΕΑΝΙΔΩΝ, μετάφρ. ὑπο

τῆς Κας Κλαρετῆς Σκιαδαρέση.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΓΑΜΩΝ.

ΚΥΩΝ ΜΕΛΟΜΑΝΗΣ.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἐν Βόννῃ τῆς Πρωσίας ἀπέβησε ὁ καθηγητὴς τῆς ὀρυκτολογίας G. vom Rath, ὁ γνωστὸς εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν ἐπιστήμονας ἐκ τῶν ὀρυκτολογικῶν αὐτοῦ περὶ Ἑλλάδος ἐργασίων καὶ τῶν συγχῶν αὐτοῦ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα περιηγήσεων. Ὁ Vom Rath πλὴν τῶν περιηγήσεων αὐτοῦ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, ἃς ἐξέδωκεν ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς ἐπιγραφόμενοις Naturwissenschaftliche Stuchien 1879 καὶ durch Italien und Griechenland nach dem heiligem Lande εξέδωκε καὶ πολλὰς ἄλλας διατριβὰς ἀφορώσας εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἷον τὴν περὶ τῶν σεισμῶν τῆς Χίου, τὴν περὶ τῆς ἐκθλύσεως ἀφθόνου θειώδους ὑδρογόνου ἀπὸ τοῦ λιμένος τοῦ Μεσολογγίου 1882 κτλ. τελευταῖον δὲ τάποτελεσματα τῆς περυσινῆς αὐτοῦ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα περιηγήσεως, ἥτοι γεωλογικὰς περιγραφὰς τῆς νήσου Μήλου, τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ τοῦ Δαυρεῖου περὶ ὧν πάντων ἔκαμε λόγον ἡ Ἑστία ἐν Δελτίῳ ἀριθμ. 562. Ὁ Vom Rath ἐσκόπεε νὰ μεταβῇ καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς Ἑλλάδα ὡς ἔγραψεν εἰς τινα τῶν ἐν Ἀθῆναις φίλων του, ἀλλ' ὁ θάνατος ἔθεσε τέρμα εἰς τὸν ἀνάμικτον ἐπιστημονικὸν ζῆλον τοῦ ἀνδρὸς καὶ εἰς τὴν ἄκραν αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀγάπην.

— Ὁ ἐν Παρίσιος γνωστὸς ἑλληνιστὴς κ. Emile Legrand ἀνέλαβε νὰ δημοσιεύῃ ἀπὸ τῆς 1ης προσεχοῦς Ἰουλίου ἐν τῷ ἐγκρίτῳ γαλλικῷ περιοδικῷ συγγράμματι «Κριτικὴ καὶ φιλολογικὴ Ἐπιθεωρήσις» (Revue critique et Littéraire) κατὰ μῆνα ἀνάλυσιν, μᾶλλον ἢ ἥτον λεπτομερῆ, παντὸς νεωστὶ ἐκδομένου ἑλληνικοῦ βιβλίου, οὗτινος ἀντίτυπον ἤθελε σταλῇ αὐτῷ. Ἡ βιβλιογραφικὴ αὕτη ἐργασία τοῦ κ. Legrand θέλει συντελεσθῇ βεβαίως ἵνα καταστήσῃ καὶ τοῖς ξένοις γνωστὰ τὰ φιλογονικά καὶ ἐπιστημονικά προτόντα τῆς ἡμετέρας πατρίδος. Χάριν τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, οὗτινες θὰ ἐπεθύμουν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον

νὰ ἀποστείλῃσι τὰ συγγράμματα αὐτῶν πρὸς τὸν κ. Legrand σημειοῦμεν ἐνταῦθα τὴν διεύθυνσίν του ἔχουσαν αὐτῶν: Monsieur Emile Legrand, professeur à l'École nationale des langues orientales. Rue Humboldt, 25. Paris.

— Ἡ ἐν Βοστώνῃ ἀμερικανικὴ φιλοσοφικὴ Ἑταιρία ἐδημοσίευσεν τὴν ἔκθεσιν τῆς ἐπιτροπῆς ἣν ἐξελέξατο τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1887 πρὸς ἐξέτασιν τῆς ἐπιστημονικῆς ἀξίας τῆς Βολαπουικῆς. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, καίπερ ἀναγνωρίζουσα τὴν ἑλλειψιν παγκοσμίου γλώσσης, χάριν τῶν διεθνῶν συναλλαγῶν, οὐχ ἥτον γνωματεύει ὅτι ἡ Βολαπουικὴ γλῶσσα δὲν πληροῖ τὴν ἑλλειψιν ταύτην. Ἐν τῷ συστήματι τοῦ ἐφευρέτου τῆς Βολαπουικῆς Ἰωάννου Μαρτίνου Σλέγερ, ἡ ἐπιτροπὴ εὕρισκε πολλὰ μὲν τὰ φεκτὰ ὀλίγιστα δὲ τὰ ἐπαινετὰ, καὶ φρονεῖ ὅτι ἡ γλῶσσα αὕτη εἶνε ἥκιστα κατάλληλος ὅπως ἀποθῇ παγκόσμιος γλῶσσα, ὡς ἀντιστρατευομένη πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν τευτονικῶν καὶ λατινικῶν γλωσσῶν, καὶ πλείστας παρέχουσα τῷ σπουδαστῇ δυσχερεῖας. Διετήρησε, λέγει ἡ ἔκθεσις τῆς ἐπιτροπῆς, τὰ μὴ καθαρὰ Γερμανικὰ φωνήεντα ä, ö, ü, τὸ λαρυγγόφωνον Γερμανικὸν ch, τὸ ἀγγλικὸν th καθὼς καὶ τὸ δυσπρόφερτον καὶ δασύ h, ἔχει ὅκτω φωνήεντα καὶ δεκαεὶ σύμφωνα, ἐνῷ πέντε φωνήεντα καὶ δεκαεὶ σύμφωνα ἦσαν ἀρκετὰ. Οὐδὲν τῶν Ἀριανῶν ἰθὺν δύναται τὰ προπέρη εὐκρινῶς φθόγγους τινὰς τῆς Βολαπουικῆς ὅπερ μέγιστον θεωρεῖ ἐλάττωμα ἡ ἐπιτροπὴ. Περαινεῖ δὲ τὴν ἔκθεσιν αὕτης συνιστώσα ὅπως ἡ ἐργασία τοῦ σχηματισμοῦ διεθνούς γλώσσης ἀνατεθῇ εἰς διεθνῇ ἐπιτροπὴν καὶ τὰ μέλη ὧσιν ἐκ τῶν ἑξ ἢ ἐπτά κυριωτάτων ἰθὺν τῶν ὁμιλούντων γλώσσας τῆς ἀρίας οἰκογενείας.

— Ἀγγέλλεται ἡ ἔκδοσις τῶν Ἀπομνημονευμάτων τοῦ οἰκειοτάτου τῷ θανόντι Αὐτοκράτορι τῆς Γερμανίας συγγραφέως Λουδοβίκου Σνάττερ. Τὰ Ἀπομνημονεύματα εἰδικῶς εἰς τὸν ἐκλιπόντα μονάρχην ἀφιερωμένα, περιλαμβάνουσι τὰ τεσσαράκοντα τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου αὐτοῦ, ἐπιχέουσι δὲ μέγα φῶς ἐπὶ τῇ τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν αὐτοῦ πράξεων λέγεται ὅτι εἰς συγγραφὴν τοῦ βιβλίου τοῦτου συνεργάσθη καὶ ἡ αὐτοκράτειρα Αὐγούστα.

— Ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως ἐν Ὀλλανδίᾳ ἡ ἰδιαιτέρα ἀλληλογραφία, ἡ διαμειφθεῖσα μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Λουδοβίκου, βασιλέως τῆς Ὀλλανδίας. Τὰ σπουδαῖα ταῦτα ἔγγραφα εἶχεν ἐμπιστευθῇ ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος εἰς τὸν ἰδιαιτέρον αὐτοῦ ὑπογραμματέα, θέλουσι δὲ ἀσχοληθῇ προσεχῶς εἰς λεπτομερῆ καταγραφὴν τῆς ὀγκώδους ταύτης ἀλληλογραφίας, εἰς ἣν ὁ Ὀλλανδικὸς τύπος μεγίστην ἀπονέμει σπουδαιότητα. ὡς δυνάμεν νὰ διαφωτίσῃ τὴν ἱστορίαν τῶν χρόνων καθ' οὓς ὁ Βοναπάρτης ἡγεμὼν κατεῖχε τὰ σκήπτρα τοῦ κράτους αὐτῶν.

— Θέμα διὰ τοὺς γλύπτας τοὺς διαγωνισθησομένους κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐν Παρίσιος διὰ τὸ βραβεῖον τῆς Ρώμης ὠρίσθη τὸ ἐξῆς: «Ὁ Ὁρέστης ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀγαμέμνονος». Ἐπανελθὼν εἰς Ἀργεῖ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ὁ Ὁρέστης πορεύεται εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρὸς του, καὶ θρηνεῖ πικρῶς.

— Ἐν Παρίσιος ἐνεκαίνισθη κατ' αὐτὰς περιεργος ἔκθεσις τῶν χειρογράφων καὶ σχεδίων τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ. Τὰ σχέδια τοῦ δαιμονίου ποιητοῦ περιέγραφον λεπτομερῶς ὁ Γωτίε καὶ ὁ Saint Victor, ἀλλ' οὐδέποτε ἐξετέθησαν πάντα ὁμοῦ δημοσίᾳ τὰ μεγαλίστερα δὲ καὶ ὠραιότερα αὐτῶν εἶσιν ἐντελῶς ἄγνωστα. Ἰδίως αἱ γελοιογραφίαι τοῦ Οὐγκώ οὐδέποτε εἶχον ἐπιδειχθῇ εἰς πρόσωπα ἄλλα ἐκτὸς τῶν οἰκειοτάτων αὐτῷ. Τὰ λευκώματα ἐφ' ὧν ὁ Οὐγκώ ἐζωγράφει κατὰ τὸ ταξιδεῖόν του ἐπίσης θὰ ἐπιδειχθῶσι διὰ πρώτην φοράν. Ἐν τῇ ἐκθέσει θὰ ἐκτεθῶσι καὶ ἐπιπλά γεγλυμένα ὑπὸ τοῦ Οὐγκώ καὶ ἄλλα λεπτοτεχνικά αὐτοῦ ἔργα, πρὸς τοῖς δὲ εἰκονογραφημένα παρὰ τοῦ ἰδιοῦ χειρογράφου τῆς Παραγίας τῶν Παρισίων, τῶν Ἀθλίων, τοῦ Ροσύ Βλάδ, τῆς Λουκρητίας Βοργίας, τοῦ Θρόλου τῶν Αἰώνων κτλ. Τὸ χειρόγραφον τῶν Ἐργατῶν τῆς θαλάσσης κοσμεῖται διὰ πεν-

τήκοντα καὶ πλέον ἰδιοχειρῶν σχεδίων τοῦ ποιητοῦ. Τὸ χρηματικὸν προτὸν τῆς ἐκθέσεως ταύτης θὰ διατεθῇ πρὸς ἔγερσιν τοῦ μνημείου τοῦ Οὐγκῶ.

— Νέον ἔργον τοῦ Ὁκταβίου Φεγγιῆ ἀγγέλλεται ἐπιγραφόμενον *Τὸ μυθιστόρημα τοῦ ζωγράφου*.

Ἐξακολουθοῦσιν αἱ ἐντὸς τοῦ περιθόλου τοῦ Ὀλυμπίου καὶ παραπελεύρως τῆς ἀρκτητικῆς αὐτοῦ πλευρᾶς ἀνασκαφαί. Ἀρχικὸς τῶν ἀνασκαφῶν σκοπὸς ἦν ἡ εὕρεσις καὶ ἄλλων μερῶν τοῦ περιθόλου. Ἀντὶ τούτων ὁμῶς εὐρέθησαν βάσεις τετραγώναι ὑποδάθρων καὶ ὑπόδαθρα ἀγαλμάτων εἰς ἴσας ἀπ' ἄλληλων ἀποστάσεις εὐρισκόμενα καὶ κατὰ μῆκος τῆς πλευρᾶς τοῦ περιθόλου διήκοντα.

— Καθ' ἡ ἀναγγέλλει τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς γενικῆς ἐφορέας τῶν ἀρχαιοτήτων ἡ εἰς Παρίσιους ἀποστολὴ τοῦ ἐν τῇ Ἑθνικῇ Μουσεῖῳ ἐφόρου ἀρχαιοτήτων Β. Στάη ἐπαυλθόντος ἤδη εἰς Ἀθήνας· καὶ τοῦ πρῶην ἐφόρου τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης Σ. Κόρνου, ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα ὅτι τῇ βοήθειᾳ ἐκτύπων τῶν ἐκ τοῦ Νομισματικοῦ ἡμῶν Μουσείου κλαπέντων νομισμάτων, ἐβεβαιώθη ὅτι τινὰ ἐκ πολλῶν νομισμάτων πωληθέντων ἐν Παρίσις ὑπὸ τοῦ Π. Ραυτοπούλου εἶνε τὰ αὐτὰ ἐκ τοῦ ἡμετέρου Μουσείου κλαπέντα, ἐν οἷς καὶ ὁ γνωστὸς ἀθηναϊκὸς στατήρ, ὃν ὁ Ραυτόπουλος εἶχε πωλήσει ἐν Παρίσις ἀπλῶς ἀντὶ χρυσοῦ. Περὶ τοῦ στατήρος ὁμῶς τούτου ὑπάρχουσιν ὑπόνοιαι ὅτι εἶνε κλεβήλος, τοῦ Feuardent κατὰ βεβαιότητος μάλιστα οὕτως ἀποφνημαζέμενου. Σημειωτέον δ' ὅτι ὁ Ραυτόπουλος καὶ ἄλλα πολλὰ νομίσματα ἐπώλησεν ἐν Παρίσις. Ἀπαντα τὰ νομίσματα ταῦτα τὰς εἰς χεῖρας ποτε τοῦ Ραυτοπούλου ὄντα τὰ μὲν κατασχέοντα τὰ δὲ ἀγορασθέντα χρήμασι τοῦ ὁμογενοῦς Ὀδυσσεὺς Νεγρεπόντε, ἀποστέλλονται προσεχῶς ἐνταῦθα, ἵνα κατατεθῶσι, τὰ ἄξια λόγου, ἐν τῇ Νομισματικῇ Μουσεῖῳ.

— Ἡ ἐπὶ τῆς ἀνεγέρσεως ἐν Ναυπλίῳ μνημείου εἰς τὸν στρατηγὸν Θεόδωρον Κολοκοτρώνην συστάσα ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κκ. Ἀνδρ. Αὐγερينوῦ ὡς προέδρου καὶ Α. Θεοφιλά Διευθυντοῦ τῆς σχολῆς τῶν Βιομηχανῶν τεχνῶν, Α. Ἀντωνοπούλου, βουλευτοῦ Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας, Λυκούδη καὶ Πουρναρά ταγματάρχων τοῦ πυροβολικοῦ συντάξε προκηρύξιν περὶ διαγωνισμοῦ πρὸς κατασκευὴν τοῦ προπλάσματος ἐκ γύψου τοῦ Γέρου τοῦ Μωριᾶ. Διὰ ταύτης καλοῦνται νὰ μετὰσχουσιν ἀποκλειστικῶς μόνον οἱ Ἕλληνες γλύπται ἐν Ἑλλάδι μένοντες ἢ ἐν Εὐρώπῃ καὶ τοῦτο κατ' ἀξιέταινον μέτρον πρὸς υποστήριξιν τῆς ἐλληνικῆς τέχνης, εἰς δὲ τὸν καλλιτέχνην τοῦ κρηθισμένου καλλιτέρου προπλάσματος ἀπονεμηθῶσινται δραχμαὶ 10,000, ἐν αἷς περιλαμβάονται καὶ τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς τοῦ προπλάσματος εἰς Εὐρώπην, ὅπου θὰ κυβήῃ ὁ ἀνδρὶς ἐξ ὀρεχάλλκου ἱστορικῶν τιμῶν τηλεθόλου τοῦ ἀγῶνος. Ὁ ἀνδρὶς θέλει παρίστα ὅν Κολοκοτρώνην ἐπιβαίνοντα ἵππῳ καὶ φέροντα τὴν πολέμικὴν αὐτοῦ στολὴν μετὰ τῆς ἀρίστου του περικεφαλαίας.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Κρητικαὶ βίμαι. Τὰ τραγούδια Δασκαλογιάννη καὶ Ἀληδάκη.

Ἐκδίδονται ὑπὸ Ἑμμανουὴλ Βαρδῖδη Κρητός. σελίδες 62. 1888. Τιμὴ δραχ. 1.

Κρήτη τὸ φῶρος τῶν νησιῶ, χωρῶνα τοῦ Λεβάντε π' ἀνάμεσα ἢ τὸ πέλαγος στέχεις ὥτ' ἀδιαμάντε, ποῦ ἢ τῶν Ἑλλήνων τὸν καιρὸ πολὺ τὸ τὸνομά σου κ' ἐδᾶ σωρὸς καὶ χαλασιὲς εἶνε τὰ λείψανά σου.

Ἡ ἀποστορὴ αὕτη Κρητός ποιητοῦ, ἐμπνεομένου τοῦ ὑπὸ κάλλους τῆς γῆς τῆς γεννήσεώς του καὶ τῶν λειψάνων τῆς ἀρχαίας ευκλείας τῆς, ἀπεικονίσαντος εἰς τέσσαρας στίχους τὴν θέσιν τῆς Κρήτης ἐν τῷ Ἑλληνικῷ κόσμῳ, ἀρκεῖ καὶ μόνη νὰ καταδείξῃ ὅτι τὰ ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν δημοσιευθέντα δύο ἔθνη· καὶ δημῶδη ποιήματα ἐνέχουσι· ποιητικὰς καλλιτάς, ἀπαντὰς ἐν ποιήμασιν, ἅτινα εἶνε προτὸν βεβαιωμένης καὶ τεχνικῆς ἐμπνεύσεως.

Ὁ Ἑμ. Βαρδῖδης διὰ τῆς δημοσιεύσεως ἐν τῇ γνησίῳ σφακιανῷ ἰδιώματι τῶν δύο τούτων ἱστορικῶν ποιημάτων τοῦ Δασκαλογιάννη καὶ Ἀληδάκη, ὃν τὸ δεύτερον τὸ πρῶτον ἤδη δημοσιεύεται, ἀναγομένων εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν Σφακιωτῶν κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν τῷ 1770 προσέθηκεν εἰς τὰς συλλογὰς τὰς γνωστάς τῶν ἐλληνικῶν δημοτικῶν τραγῳδιῶν δύο κάλλιστα ποιήματα.

Ὁ ποιητὴς τοῦ πρώτου τῶν ποιημάτων εἶνε Σφακιώτης τις Μπατζελίδης, τυροκόμος, καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ ὁποῦ ἔγραψεν αὐτὸ ὁ Ἀναγνώστης Σκορδύλης, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ.

Κι' ἐγὼ ἐκράθισον τὸ χαρτί, κ' ἐκράθισον καὶ τὴ μπένα, κ' ἐκείνος μοῦ διγάντονε, καὶ τάγραψ' ἕνα ἕνα.

Ζητεῖ δὲ καὶ συγγνώμην καὶ παρὰ τῶν ἀναγνώστων

Ἄν εἶν' τὰ γράμματα σφαλτῇ, τὰ λόγια δίχως χάρι
Ἄν εἶν' τὰ γράμματα σφαλτῇ, τὰ λόγια μπερδεμένα

συμπάθει' ὅσοι τ' ἀκούετε δὲν εἶνε κι' ἀπὸ μένα.
σὺν αἰγιδάρης ὁ φτωχὸς πὸ κάτω ἀποῦ τὸ πρίνο
τὸ γράψα ὡς ἐκάτεχα τῷ γνωστικῷ τ' ἀφίνω.

Ὁ ποιητὴς ἀρχεται ἐπικαλούμενος ἀντὶ Μούσης τὸν Θεόν, ζητῶν παρὰ τοῦ θεοῦ ἐμπνευσιν καὶ μέγεθος καρδίας καὶ δύναμιν, ὅπως μετὰ θλίψεως ψάλλῃ τὰς πράξεις τοῦ Δασκαλογιάννη, καὶ τὰ παθήματα τῶν Σφακιῶν.

Θέ' μου καὶ δὸς μου λογισμὸ καὶ μπόρεσι ν' ἀρχίξω
τὸ Δάσκαλο τὸ ἑακουστὸ πικριὰ νὰ τραγουδήσω.
Θέ' μου καὶ δὸς μ' ἀπομονὴ καὶ νοῦν εἰς τὸ κεφάλι
ν' ἀναθηβάω καὶ νὰ πῶ καὶ τῷ Σφακιῶν τὰ βάλῃ.

Ἀφηγεῖται δὲ κατόπιν κατὰ τρόπον ὁμηρικόν ἐν διαλόγοις τὰ τοῦ συμβουλίου, ὅπερ συνεκρότησεν ὁ Δασκαλογιάννης μετὰ τοῦ Μπέη τῆς Βλαχίας καὶ τῆς Μάνης καὶ τὸν ἀρχόντων τῶν Σφακιῶν πρὸς ἐπανάστασιν, ὅτε ἐν τῷ μεταξὺ φθάνουσι γράμματα εἰς τὸν Δασκαλογιάννη.

πῶς ἐσηκώθη ἡ Βλαχιά, κ' ἡ Ρούμελη, καὶ ἡ Μάνη
πῶς στὸ Μωργιά Μοσκόδικαις ἀρμάδαῖς τριγυρίζου

καὶ προσκαλεῖ ἐκ νέου τὸν πρωτόπαπαν καὶ τοὺς ἄρχοντας τῶν Σφακιῶν εἰς οὗς ἀναγγέλλει τὰ γράμματα λέγων

ἀπὸ καιρὸ σᾶς τὸ λεγα γιὰ νὰ χαζιρευτοῦμε
τὴ Κρήτη τὴ Πατρίδα μας λεύτερη νὰ τὴ δοῦμε.

Ἄλλ' οἱ Τοῦρκοι μαθόντες τὰς προετοιμασίας τῶν Σφακιωτῶν ἐκστρατεύουσι κατ' αὐτῶν κατὰ διαταγὴν τοῦ Σουλτάνου

νὰ βγοῦ νὰ κάψου τὰ Σφακιά νὰ μὴ ἀφίσου στίτι,

Ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα διὰ μακρῶν καὶ διὰ ζωρῶν περιγραφῶν καὶ εἰκόνων περιγράφει τὰς ἐτοιμασίας καὶ τὸν πόλεμον καὶ τὴν πανωλεθρίαν τῶν Σφακιῶν.

Κατὰ παραγγελίαν κατόπιν τοῦ Δασκαλογιάννη συνέρονται οἱ Σφακιανοὶ εἰς τὰ Κρούσσια τὸ χωρίον ὅπως λάθωσι γενικὴν ἀπόφασιν περὶ τοῦ πρακτέου, ἥσαν δὲ κατὰ τὸν ποιητὴν

ὡς ἀ στραβιώταις ἄγγελιοι εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ θρόνον
στὴ μέση στέκ' ὁ Δάσκαλος ζωσμένος τὸ σπαθί του
κι' ἐφόρει τὸ μπουρνοῦζό του κι' ἔλαμπε τὸ κορμί του.

Ὁ Δασκαλογιάννης εἰς τοὺς συνελθόντας λέγει ὅτι τοῦ ἔγραψεν ὁ παστὰς νὰ παραδῶσιν τὰ ὅπλα καὶ νὰ προσέλθωσιν εἰς αὐτόν, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ἀποφασίζει νὰ προσέλθῃ μόνος, καὶ ἂν μὲν ἐπιστρέφῃ ζῶν θὰ φέρῃ εἰδήσεις εἰς αὐτοὺς ἂν ὁμῶς φονεῦθῃ νὰ φύγωσιν ὅλοι εἰς τὰ δάση καὶ τὰ σπηλαία, καὶ εἰς τὰς μαδάρας τῶν Σφακιῶν νὰ κλαίωσι τὸ ὄνομά του· νὰ λάθωσι δὲ ὑπὸ τὴν προστασίαν των τὰ τέκνα του.

Ἐνταῦθα ἁλλεπαλλήλως διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην ἀγορεύσεις ἀρχόντων Σφακιωτῶν τοῦ Μπουνατογιάννη, τοῦ Παπαμανουσίου, τοῦ Μανουσάκα τοῦ Πατερογιώργη, οἵτινες πάντες ἀνθίστανται εἰς πᾶσαν ὑποταγὴν. Ἡ δύναμις τῶν στίχων τούτων εἶνε καταπληκτικὴ· δύναται τις εἰπεῖν ὅτι ὡς θεόπνευστος ὁ ποιητὴς ἀνέγραψεν ἐνταῦθα τὸ πολιτικὸν εὐάγγελιον τῶν Κρητῶν.

Ὁ πόλεμος ἔρχεται ἐκ νέου καταλήξας εἰς τὴν τελειωτικὴν τῶν Σφακιῶν καταστροφὴν, μεθ' ἣν νέα γράμματα